

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΑ ΙΜΠΕΡΑΤΟΡΙΚΑ
18 ΙΟΥΝ 1908
ΝΟΜΟΡΡΟΔΙΣΤΙΚΟΝ ΥΠΗΡΕΣΙΟΝ

ΕΤΟΣ ΚΗ'
ΑΡΙΘ. 23

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 11 ΙΟΥΝΙΟΥ 1908

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετρίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματὴς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Επίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ — Ἀσύγνωστον τόλμημα — Ἐπὶ τῶν ἐν Κύπρῳ Βουλγαρικῶν τερβρέται — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Κωσάπολις — Λαϊστική — Παναγγλικανικὸν συνέδριον — Ἡ ἐπισκοπὴ Δήλου.

Αἱ ἐν διασπορᾷ ἐκκλησίαι πολλάκις ἐγένοντο θέμα λόγου ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ», ἥτις ὑπέμνησε τὸ πρέπον γίνεσθαι, ἥτις παρήνευσε καὶ παραινεῖ καὶ παρακαλεῖ πάλιν, ἐπαναλαμβάνουσα πάντοτε ἐπικαίρως τὴν πρὸς ἐφ'esίους (δ') συμβουλὴν τοῦ ἀποστόλου, ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθημεν, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ.

Ἀφορμὴν εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα λόγια λαμβάνομεν ἐκ τῶν ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ τῆς Ἀμερικῆς ἐπ' ἐσχάτων γενομένων. Ταῦτα δὲ ἀναγκάζουσι πάντα ὀρθόδοξον κηδόμενον τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας ἡμῶν νὰ κακίσῃ τὴν πολιτείαν πρῶτον τῶν ἀποτελούντων τὸ διοικητικὸν τῶν τῇ πόλει ταύτῃ ἐλλήνων συμβούλιον, εἴτα δὲ τῶν προϊσταμένων. Ἀφοῦ τὸ συμβούλιον τοῦτο προέβη εἰς τὴν παύ-

σιν τοῦ ἱερέως αἰδ. Κ. Τσαπραλῆ, ἀνθ' οὗ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐν Ἀθήναις ἀρχὴ ἀπέστειλε τὸν πανοσῶγ. κ. Στέφανον Μακαρόνην, ἔπρεπε νὰ μὴ ἐπιτραπῇ εἰς τὸν πλουθέντα ν' ἀναγγεῖλῃ ἐπ' ἐκκλησίας τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ, διότι ἡ ἀξιοπρέπεια αὐτοῦ ἀπῆται τὴν ἀπολογίαν καὶ τὴν ἀνασκευὴν τῶν παραπόνων· οὔτε ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἀφορμὴν τῷ νέῳ ἱερεῖ τῆς ἐν τῷ ναῷ ἐπιθέσεως ἢ τῶν ἐπιπαρηγορήσεων· διότι, κατὰ τὴν ἀγγέλλουσαν ταῦτα ἐφημερίδα, γυναῖκες ὀρθόδοξοι ἐκκλησιαζόμεναι ἐξεδήλωσαν τὴν ἀγανάκτησιν αὐτῶν καὶ ὀχλαγωγία κατεσκευάσθη ἐν τῷ ναῷ, ἥκιστα βεβαίως ἐποικοδομητικὴ διὰ τοὺς ὀρθοδόξους.

Ἀλλὰ, δυστυχῶς, πταίουσι πάντες ἐπὶ τῇ ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ εὐσχήμονος ἐκτροχιάσει. Ὅταν οἱ ναοὶ ἐν χώρᾳ, ἀνεχομένη πᾶν εἶδος θρησκευτικῆς ἀκολασίας, μεταβάλλονται εἰς κέντρα διαχύσεως, ἐσπερίδων καὶ διαλέξεων, ὅταν προτεστάνται καὶ ὀρθολογιστῶν καὶ παρόμοιοι ῥήτορες ἐν αὐτοῖς ἀγορεύωσιν, ἴσως δὲ καὶ λαϊκοὶ ἀπαγγέλλωσιν Εὐαγγέλια, δυνατόν ν' ἀναγνῶμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας σκηνὰς χειροτέρας τῆς ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ, μεθ' ἧν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχομεν ὅτι, κατὰ τὴν ἀνθρω-

πίνην ἀδυναμίαν, ἐπακολουθήσουσιν ἀντεγκλήσεις, ἔριδες, διαιρέσεις.

Ἀλλ' ἤδη ὑπῆρχεν εἰςχωρήσασα, δυστυχῶς, ἡ διαίρεσις ἐν τῇ κοινότητι ταύτῃ καὶ ταύτην ἐπινεμομένη διέσπασε καὶ τὴν πρὸ μινδὸς συγκροτηθεῖσαν γενικὴν αὐτῆς συνέλευσιν, εἰς ἣν παρῆσαν πάντες οἱ ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ καὶ ἐν τοῖς περιχώροις Ἕλληνες, οἵτινες οὕτως ἢ ἄλλως λαμβάνουσι μέρος εἰς τὰς συμπαθείας, ἡ δὲ διαίρεσις θέλει λάβει κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον διαστάσεις εὐρύτερας. Ἐπὶ τῷ πλεονασμῷ τοῦ κακοῦ εἰς τοὺς ἱερεῖς μόνους οὐδὲν ὑπομιμνήσκομεν· διότι ἀπεδείχθη τί συνέβη ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν τούτων, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπ' ἐτέρου ὅτι ἄλλοι τινὲς ἱερεῖς ἀλλαχοῦ γινώσκουσι νὰ ἐπισύρῳσι καὶ ἐφέλκωσιν ἐξ' ἑαυτοῦ τὸν δέοντα σεβασμὸν ἐπιβαλλόμενοι τοῖς πιστοῖς διὰ διδασκαλίας καὶ παραδείγματος καὶ διευθύνοντες τὴν πρὸς πᾶν καλὸν εὐγενῆ τάσιν τῶν ὁμογενῶν καὶ τὰς ὑπὲρ σκοπῶν κοινωφελῶν εὐγενεῖς αὐτῶν ὁρμὰς, ὡς μανθάνομεν περὶ τῶν ἐν Βοστώνῃ καὶ Λὺνν προΐσταμένων. Ἀπευθυνόμεθα καὶ πρὸς τοὺς προκρίτους τῶν λαϊκῶν καὶ πρὸς τοὺς κληρικοὺς, διότι ἡμισητὴρ ἔλκει τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ τὸ κακὸν, ὁμοφροσύνη δὲ καὶ κοινὴ σύμπραξις, ἐν εἰλικρινείᾳ, τούτων καὶ ἐκείνων δυνατόν νὰ διακοσμήσῃ τὸ ἀδιακόμητον, νὰ προλάβῃ δὲ διαιρέσεις μείζονας. Ἐὰν ἡ ἀνάγκη νὰ θυσιασθῶσιν ἑκατέρωθεν φιλοτιμίαι τινὲς καὶ νὰ παροραθῶσιν ἀξιώσεις, «ἐς αὔριον» δεχόμεναι τὴν ἱκανοποίησιν, κλῆρος καὶ πρόκριτοι πρέπει νὰ συνεργασθῶσι κοινῶς πανταχοῦ πρὸς ἄσιν ψυχροτήτων, πρὸς τὴν καταστροφὴν τοῦ κοινοτικοῦ κλύδωνος, ἐκτραγέμενος ἢ κυοφορούμενος, ἐν οἱαδήποτε κοινότητι τῆς Ἀμερικῆς ἢ τῆς Αὐστραλίας· καὶ ἐπὶ παραδείγματι· θυσιασθήτω πᾶσα φιλογενεῖας ἄκαιρος καὶ ἐπιζήμιος ἐπίδειξις ἐν οἱαδήποτε μεγάλῃ ἀμερικανικῇ πόλει, ὅπου δευτέρου ναοῦ τινὲς ὁμογενεῖς ἐπιδιώκουσι τὴν ἰδρύσιν, ὥσει ἐξησφάλισαν τὴν ἐς τὸ διηνεκὲς συντήρησιν καὶ λειτουργίαν καλοῦ σχολείου, μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς συντηρήσεως τοῦ ναοῦ τοῦ προϋπάρχοντος. Θυσιασθήτω καὶ ἐν ἄλλῃ μεγάλῃ κοινότητι, Νέας Ὑόρκης, Σικάγου καὶ ὅπου ἄλλοῦ, πᾶσα κακῶς ἐννοουμένη φιλοτιμία, ἵνα μὴ διασπῶμεν ἐν ἀκαίρῳ τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις, ἵνα μὴ πίπτωσι θύματα λαϊκῶν παθῶν

ἱερεῖς, ὧν τὰς ἀρετὰς πρὸς διετίας περίπου ἐπῆνουν αἱ ἀττίδες ἐφημερίδες.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίσαμεν ἄλλοτε ταῖς ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἀλλαχοῦ ἑλληνικαῖς κοινότησιν, ἐκεῖνο συνιστῶμεν καὶ νῦν. Νὰ ἀναλογισθῶσι ποῦ ζῶσιν, ὑπὸ τίνων κινδύνων περικυκλοῦται ἡ θρησκευτικὴ τῶν κοινοτήτων τούτων ὑπόστασις καὶ ἡ ἐθνικὴ συνεπῶς, ὑποστηρίζουσαι τὸ ἀγιαστικὸν καὶ σωτηριῶδες ἔργον τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἀρχῆς καὶ κατὰ τὰς πολλάκις εἰς αὐτὰς γενομένας συμβουλὰς. Νὰ καταβάλωσι δὲ πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἀπόκρουσιν κινδύνων, ὧν τὸ σπέρμα χορηγεῖ ἡ μεταξὺ ἡμῶν ἐξ οὐτιδανῶν ἐνίοτε ἀφορμῶν προκαλουμένη ἔρις καὶ διάστασις. Γίνεται δ' αὕτη τὸ φυσικὸν ἐπακολουθήμα τῆς μεταξὺ ἀδελφῶν ψυχρότητος, ἐὰν μὴ προλάβωσι μείζονας αὐτῆς διαστάσεις οἱ προέχοντες τῶν λαϊκῶν καὶ ὁ κλῆρος, ὅστις οὐδέποτε πρέπει νὰ παύσῃ διδάσκων εἰς τοὺς ἀποτελοῦντας τὰς κοινότητας φιλοπάτριδας ὁμογενεῖς ὅτι ὁ ἄν ὑπαγορεύῃ αὐτοῖς ἡ θρησκεία τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀγάπης, αὐτὸ τοῦτο ἐπιβάλλει ἡ συνειδήσις ἡ ἀκραιφνὴς καὶ ἀζόφωτος τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας.

ΑΣΥΓΓΡΩΣΤΟΝ ΤΟΛΜΗΜΑ καταργήσεως ἑορτῶν καταγγέλλει ὅπου δεῖ ἡ φίλη τῆς Σμύρνης «Ἀρμονία» ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 3 ἰουνίου, δῆλα δὲ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς τρίτης μετὰ τὴν μεγάλαν ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Τριάδος. Φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἡμέραν δευτέραν τῆς ἐβδομάδος, ἡ ἐφορία τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ἐσκέφθη νὰ μὴ διακοπῶσι τὰ μαθήματα τοῦ εκπαιδευτηρίου τούτου· διατριβογράφος δὲ τις ψέγει τὴν ἀπόφασιν, τὴν ἀνατρέπουσαν ἱερὰ καθεστῶτα καὶ διατάξεις τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, φρονῶν ὅτι οἱ νέοι σπουδάζοντες διδάσκονται, σὺν τοῖς μαθήμασι τοῖς ἐγκυκλίοις, καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰ θρησκευτικὰ τῶν πιστῶν καθήκοντα, ὧν ἡ τήρησις ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ γράμματος τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας.

Πάντες οἱ εὖ φρονοῦντες, οἱ κεκτημένοι θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀνατροφὴν ἀρτίαν, οἱ κηδόμενοι τοῦ μέλλοντος ἡμῶν εἰς σύμφωνον πρὸς τὸν γράφοντα ὡς πρὸς τὴν ἀποδοκιμασίαν καὶ καταδίκην τῆς ἀσυγγνώστου ταύτης τολμηρίας· πρῶτον· διότι πρακτικῶς ἐξεταζομένη, ἐ-

λευθέρως καὶ ἀσχέτως πρὸς πᾶσαν θρησκευτικὴν ἰδέαν καὶ διδασκαλίαν, οὐδὲν κέρδος φέρει τῷ μαθητῇ, ὅστις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀγνωστόν ἐστι πόσας ἐπιστημονικὰς ἀληθείας θέλει διδαχθῇ. Ἐὰν εἰς τὴν διδασκαλίαν γλωσσικοῦ μαθήματος ἢ ἐπιστημονικοῦ ἐπιλείπωσιν ἡμέραι, ἢ κατὰ τὴν πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως ἢ κατὰ τὴν δευτέραν τῆς Ἀγίας Τριάδος δίωρος ἢ τρίωρος διδασκαλία δυνατόν ν' ἀντικατασταθῇ διὰ παρατάσεως τῶν μαθημάτων μίαν ἐβδομάδα ὑπὲρ τὸ ὀρισμένον· ἥτοι ἀρετὴ ἢ διδασκαλία ἐξ ἡμερῶν καὶ δύναται νὰ συμπληρώσῃ χάσματα γινόμενα κατ' αὐτὴν ἐν τῇ διαρκείᾳ τοῦ σχολειακοῦ ἔτους· καὶ τῶν ἐξετάσεων ἢ ἐπὶ πέντε ἢ ἐξ ἡμέρας ἀναβολή, ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἐποψὴν ἐξεταζομένη, ἀποδεικνύεται ὀλιγώτερον ἐπιζήμιος τῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς Ἀγίας Τριάδος διδασκαλίας. Ἐὰν δὲ λόγος μορφωτικὸς φαίνεται ἐξαναγκάσας τὴν ἐξορίαν τῆς Σχολῆς εἰς τὴν κατάργησιν τῆς μεγάλης ταύτης ἐορτῆς, ἥτοι νὰ περιορισθῶσιν οἱ μαθηταὶ βιαστικῶς ἐντὸς τῆς σχολῆς, ἄλλων κέντρων διαχύσεως ἀπομακρυνόμενοι, χωρὶς ἀθετήσεως τῆς ἐορτῆς ἠδύνατο νὰ ἐπιδλθῇ αὐτοῖς ἢ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν οἴκῳ μελέτη θέματος τινος ἐκ τοῦ ἱεροῦ μάλιστα μαθήματος, ὅπερ ἐκάστη τάξις διδάσκεται βεβαίως, καὶ ἢ κατ' οἶκον παρασκευῇ γραπτῶς τοῦ θέματος τούτου, βραβευομένου ἢ βαθμολογουμένου τοῦ μαθητοῦ ἴσα τῇ ἐν μαθήματι τινι ἐξετάσει. Οὕτως ἠδύναντο νὰ σκεφθῶσιν, οὕτως ἠδύναντο ν' ἀποφασίσωσιν οἱ ἔφοροι, οἵτινες προβαίνοντες εἰς κατάργησιν μεγάλης ἐορτῆς, κούφῃ τῇ συνειδήσει, ἱερὸν ἀθετοῦσι καθεστῶς ἀπὸ αἰώνων τηρούμενον καὶ τὴν πρὸς τὰ καθεστῶτα πάντα ὀλιγοῦσαν τοῖς νέοις διδάσκουσι.

Λέγομεν δὲ καθεστῶτα, διότι ἐν τοιοῦτο παραδοθὲν ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων καὶ τηρηθὲν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὁμολογεῖται ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰς δεσποτικὰς πρῶτον, εἴτα δὲ καὶ πρὸς τὰς θεομητορικὰς ἐορτάς, καὶ ὁ ἁγιασμὸς αὐτῶν, καὶ διότι πάντα ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια συμπληροῦσιν ὁμοῦ τὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἄριστοι, ἀθέτησις ἢ καταπάτησις ἐνός ἐκ τούτων, ἀνευ ἀνυπερβλήτου καὶ μεγίστης ἀνάγκης, ἀλλὰ διότι τοιαύτη τις ἐπῆλθεν ἰδέα εἰς τινὰς νεωτερίζοντας ἴσως, κινδυνεύει νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς «ἡρρωστικώτας τῇ γνώμῃ» τὴν

ιδέαν ὅτι καὶ τινὰ τῶν κατὰ τὴν λατρείαν ἐθίμων καὶ καθεστώτων δυνατόν νὰ παραβιασθῶσιν ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἐφόρου ἢ διδασκάλου χωρὶς ζημίας.

Ἄλλ' ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰ κείμενα ἐπιβάλλεται εἰς πάντα πολίτην κἂν τε γραπτὰ ταῦτα τυγχάνωσι, κἂν ἀγράφως ἡμῖν ὥς παραδεδομένα, καθὼς ἐπιβάλλεται ἢ μετ' εὐλαβείας τήρησις οὐ μόνον πάντων τῶν γραπτῶν νόμων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀγράφων, ὧν ἡ παράβασις αἰσχύνειν ὁμολογουμένην φέρει, κατὰ Θουκυδίδην.

Εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν ἀνωτέρων παρ' ἡμῖν ἐκπαιδευτηρίων ἔφοροι νουνεχεῖς, εὐσεβεῖς καὶ φιλογενεῖς πρέπει νὰ διδάσκωσι σέβας καὶ πρὸς τὰ ἔθιμα, διότι καὶ τοῦτο συνιστᾷ τὴν εὐσέβειαν, τὴν μείζονα τῶν ἀρετῶν. Ἀπατῶνται λαμπρῶς ἐὰν νομίζωσιν ὅτι κανόνων γραμματικῶν καὶ ρητορικῶν ψιττακιστικῆς ἐκμάθησις, καὶ γνῶσις θεωρημάτων καὶ λημμάτων ἀλγεβρικῶν καὶ γεωμετρικῶν, καὶ κανόνων λογικῆς ἀπαρίθμησις δύναται νὰ κατασκευάσῃ τὸν νεανίσκον χρηστὸν μέλος τῆς κοινωνίας, ἀνευ τοῦ πρὸς τὰ ἱερὰ καθεστῶτα τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας σεβασμοῦ, καθὼς τῶν μὲν λοιπῶν ἀγιωτέρας, ἡμῖν δὲ καὶ σωτηρίας ἀμφιλαφοῦς ἐν μέσῳ περιστάσεων δυσχειμέρων προξένου γενομένης. Οἷος δὲ ποτε δ' ἔφορος, ἢ διδάσκαλος, οἷον δὲ ποτε σύστημα βουλευτῶν καὶ γερονσιαστῶν ἠθέλε καταργήσῃ ἕνα τύπον λατρείας, ἕνα θεσμόν, οὐχὶ τῶν πρωτίστων, ἐν ἔθνος ἱερὸν ἀρχαῖον, ἀποδειχθῆσονται πηδῶντες ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, καὶ διότι περὶ θεμάτων λατρείας ἱερᾶς ἀποφαίνονται καὶ διότι, χωρὶς συγκαταθέσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀποφασίζοντες, δικαίωμα σφετερίζονται ξένον, οὐδαμῶς ἀνῆκον αὐτοῖς. Ἡ Ἐκκλησία δικαιούται νὰ διατάτῃ τὰ τοιαῦτα. Καὶ ἡ Ἐκκλησία θλίβεται ὅταν βλέπῃ τὴν ἐλαχίστην ἀπὸ τῶν κειμένων παρέκκλινιν, παρ' οἷον δὲ ποτε συστήματι, παρ' οἷον δὲ ποτε κοινωνίᾳ, ὅπου δὲ ποτε τῆς γῆς. Παρέκκλινιν δ' ἀπὸ τῶν κειμένων οὐδεὶς φρόνιμος δύναται νὰ ἐπιδοκιμάσῃ καὶ μάλιστα διδασκομένην εἰς νέους, ὧν τὴν φύσιν εὐκίνητον μὲν πρὸς τὰ φαῦλα κινεῖται ὁ μέγας Βασίλειος, ὁξύρροπον δὲ πρὸς κακίαν Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἀρίστου δεομένην τοῦ ποδηγοῦντος.

Εὐχόμεθα νὰ πληθυνθῶσι παρ' ἡμῖν οἱ ἄριστοι ποδηγῆται τῶν νέων, ἔφοροί τε καὶ διδάσκαλοι, νὰ κατανοήσωσι δὲ πάντες ὅτι, παρὰ πᾶσαν ἐπο-

ψιν, ἢ μετακίνησις ἢ αὐθαίρετος, ἢ ἀνευλαβής, ἢ χωρὶς ἀδείας τῆς Ἐκκλησίας ἀλλοίωσις, κἂν ὑλικῶς ἀποδεικνύεται πολλῶ συμφέρουσα, ἐνὸς ἔθους, ἐνὸς τύπου, ἐνὸς καθεστῶτος ἐν γένει, βλάπτει. Κἂν δὲ μαρτυρῇται οὐ γραπτῶς ἡμῖν παραδεδομένον ἱερὸν τι ἔθος, ἢ ἀθέτησις καὶ τοῦ τοιοῦτου συμφορὰν ἡμῖν κατασκευάζει. «Εἰ γὰρ ἐπιχειρήσῃμεν — διδάσκει Βασίλειος ὁ μέγας — τὰ ἀγραφα τῶν ἔθων ὡς μὴ μεγάλην ἔχοντα τὴν ἰσχὺν καθαιρεῖσθαι, λάθοιμεν ἂν εἰς αὐτὰ τὰ καίρια ζημιούντες τὸ Εὐαγγέλιον, μᾶλλον δὲ εἰς ὄνομα ψιλὸν περιϊστάντες τὸ κήρυγμα».

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡΩ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 135 καὶ ἡμερ. 30 Μαΐου φύλλῳ τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος «Ἑλληνισμός», ἐν ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα Κύπρου» ἀναγινώσκονται τὰ ἑξῆς.

«Δυστυχῶς τὸ Φανάριον ἐξακολουθεῖ νὰ παραπαίῃ ἐν τῷ ζητήματι καὶ νὰ ἐπισωρεύῃ λάθῃ ἐπὶ λαθῶν. Γνωρίζομεν θετικῶς ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐτηλεγράφησε τῷ ὑπάτῳ ἀρμοστῇ ὅπως προληφθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου. Ὁ ὑπάτος ἀρμοστής τῷ ἀπάντησεν ὅτι δὲν βλέπει τὴν ἀνάγκην νὰ συμμορφωθῇ ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου μὲ τὴν θέλησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ὁ Πατριάρχης ἐτηλεγράφησε δεῦτερον ἐτηλεγράφημα τραχὺ, καθὰ λέγεται. Δὲν γνωρίζομεν τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐτηλεγραφήματος ἀκριβῶς, γνωρίζομεν ὅμως θετικῶς ὅτι ὡς ἀπάντησις ἐδόθη ἡ περιφρονητικὴ σιγὴ τοῦ ἀρμοστοῦ».

Διαψεύδομεν κατηγορηματικῶς καὶ ἐπισήμως τὰς θετικὰς! ταύτας πληροφορίας τῶν συντακτῶν τοῦ ἐν λόγῳ ἁρθρου. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς οὐδεμίαν ἐπικοινωνίαν, εἴτε διὰ γράμμάτων εἴτε διὰ τηλεγραφημάτων, ἤλθε μετὰ τοῦ ἀρμοστοῦ τῆς Κύπρου, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα τῆς νήσου ταύτης. Λυπούμεθα δὲ βαθέως ἐπὶ τῇ ἐπιπολαιότητι καὶ ἀκρισίᾳ μεθ' ἧς δημοσιογράφοι τινὲς ὁμογενεῖς πραγματεύονται τὰ λεπτοτάτα καὶ σοβαρώτατα τῶν ζητημάτων, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι, ἐπὶ ἀνυπολόγιστῳ ζημίᾳ τῶν ζωτικωτάτων συμφερόντων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΤΕΡΘΕΙΑΙ

Τὰς κατωτέρω ἀδυνατητήτους βδελυρὰς δυσκοφαντίας καὶ ὑδρεῖς παραλαμβάνοντες ἐκ τῆς βουλγαρικής ἐφημερίδος «Βεστέρα Πόστα» τῆς 6 Μαΐου, ἀναδημοσιεύομεν, ὡς ἀντικαταπριζούσας τὸ βάθος τῆς βουλγαρικῆς ψυχῆς. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἀναίρεσιν αὐτῶν, ἐγένετο ἀπὸ πολλοῦ καὶ παρ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας ἐκφράσαντος πολλὰκις δημοσίᾳ τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ διὰ τὴν ἡμεῶν καὶ ὀνομοταγῇ πολιτείαν τῶν ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ Ἑλλήνων, βουλγάρων ὑπηκόων.

Ἐχομεν ἄρ' γε ἐθνικὴν ἐσωτερικὴν τε καὶ ἐξωτερικὴν πολιτικὴν;

Ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ τῶν δύο συμπαγῶν μειονοφηγῶν παρ' ἡμῖν περὶ τῶν Τούρκων δηλονότι καὶ τῶν Ἑλλήνων — καὶ ἐκτιμῶμεν τὴν ἐχθρότητα αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς — λυπούμεθα νὰ τὸ εἴπωμεν, ἀλλὰ γεγονὸς ἀδιαφιλονέκητον εἶνε, ὅτι οἱ Τούρκοι σχεδὸν εἶνε ἀφανεῖς· τόσον ἡ ἐχθρότης αὐτῶν εἶνε ἀσήμαντος παραβαλλομένη πρὸς τὴν τῶν Ἑλλήνων. Καὶ ἡ ἐχθρότης αὕτη τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸ ἡμέτερον ἔθνος, πρὸς τὸ ἡμέτερον κράτος καὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, εἶνε τόσο μᾶλλον ἀποτροπαία καὶ βρεῖτα δι' ἡμᾶς, ὅσον ἡ ἐπιείκεια εἶνε μεγαλειτέρα, ὅσον ἡ ἡμετέρα ἀνοχὴ πρὸς αὐτοὺς νομιμοφρονεστερά.

Οἱ Τούρκοι εἰσιν ἔθνος ἀλλογενὲς καὶ ἀλλόθρησκον, μέχρι πρὸ μικροῦ κυριαρχοῦν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ, ἐπομένως οὐχὶ τόσον εὐκόλως ὑποκύπτει μία μακροχρόνιος παράδοσις. Ὑπάρχει καὶ ἕτερόν τι οἱ Τούρκοι ἀναγνωρίζοντες ὅτι ἡ χώρα αὕτη εἶνε ξένη δι' αὐτοὺς, ἡ δὲ πραγματικὴ αὐτῶν πατρίς εἶνε ἐκεῖ ποῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, εἰσιν ἐχθροὶ πρὸς ἡμᾶς τόσον, ὅσον ἡμεῖς ἐνώπιον αὐτῶν εἰμεθα ἔνοχοι, ὅτι τοῖς ἀφῆρθη ἐκ τῶν χειρῶν ἡ ἡμετέρα κληρονομία, ἢ οὗτοι ἐνέμεντο δυνάμει τοῦ δικαίου τῆς κατακτήσεως· ἀλλ' οὗτοι ἀναγνωρίζουσιν ὡς ἡμετέραν τὴν χώραν ταύτην, ἢν εἶχον ἀφαιρῆσαι μετὰ αἵματηρὰν δύο αἰώνων πάλην καὶ τὸ ἰδεῶδες αὐτῶν εἶνε νὰ μεταβῶσιν ἐκεῖ, ὅπουθεν ἦλθον.

Οἱ Ἕλληνες εἶνε ἄλλοι.

Εἰσιν ὁμόδοξοι ἡμῶν, ἀλλὰ τὸ ὁμόθρησκον αὐτῶν δὲν κωλύει αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ διαπράττωσι παντοῦτα κακά.

Κατόπιν τῆς ἐπὶ ὀκτὼ αἰῶνας πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας, ἥτις ἀποτελεῖ ἀκατάπαυστον σειρὰν πολέμων πρὸς τὸ Βυζάντιον, ἐπῆλθεν ἡ ἐπὶ πέντε αἰῶνας πολιτικὴ ἡμῶν ὑποδούλωσις. Κατὰ τοὺς δουλικούς τούτους αἰῶνας, οἱ Ἕλληνες δὲν ἐλησμόνησαν τὴν παλαιὰν αὐτῶν ἐχθρὰν καὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ διαπράττωσι πάντα καὶ τὰ μᾶλλον στυγερὰ κακοεργήματα κατὰ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, ὅσα ἦτο δυνατόν νὰ διαπράξωσι. Φρονοῦμεν ὅτι δὲν εἶνε ὑπερβολή, ἐὰν εἴπωμεν ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν παρεκτροπῶν καὶ ἐκβιασμῶν αὐτῶν οἱ Τούρκοι διεπράξαντο κατὰ τῶν Βουλγάρων ἐνεκα τῶν μηχανορραφῶν καὶ συκοφαντιῶν τῶν Ἑλλήνων. Μὴ οἱ Πομάκιοι (βούλγαροι ἐξισλαμισθέντες) τὸν ἐξισλαμισμὸν αὐτῶν δὲν ὀφείλουσιν εἰς τὰς μηχανορραφίας καὶ συκοφαντίας τοῦ Ἑλλήνος μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως;

Διὰ τῆς θρησκείας οἱ Ἕλληνες καὶ ὁ ἑλληνικὸς κλῆρος διέ-

πραξάν, μίαν ἔτι βδελυρὸν πράξιν· ἐδολφόνησαν τὸν ἡμέτερον πολιτισμὸν καὶ ὑποδούλωσαν ἡμᾶς θρησκευτικὸν ἐκκλησιαστικόν.

Ἐπὶ τὸν πόλεμον καὶ ἰδρύθησαν ἡ βουλγαρικὴ Ἱγεμονία καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμανία. Οἱ Ἕλληνες, εἰ καὶ ἐχρηγήθησαν αὐτοῖς δικαιώματα ἴσα πρὸς τὰ τῶν Βουλγάρων, δὲν ἐδέχθησαν καλοὶ πολῖται ἐν τῇ Ἱγεμονίᾳ καὶ ἐν τῇ αὐτονομίᾳ Ἐπαρχίᾳ. Τὸ πρῶτον πρῶτον ὅπερ ἐπραξάν πολλοί, ὑπῆρξε νὰ γείνωσι διὰ διαφόρων μέσων Ἕλληνες ὑπῆκοι, τοῦτο δ' ἐπραξάν πρὸς τὸν σκοπὸν ν' ἀπαλλάξωσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. Ἀπηνήθησαν τὴν βουλγαρικὴν τὴν ὑπεκκοτότητα, ἀλλὰ δὲν ἀπηνήθησαν καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Βουλγάρου πολίτου. Ἕλληνες ὑπῆκοι ἐν Βάρνη, Ρουχτσουκίφ, Πύργω, Φιλιππουπόλει, Ἀγγιάλφ, Καθακλή, Μεσημβρία, Στενημάχφ κτλ. ὑπῆρξαν δημοτικοὶ σύμβουλοι, ἐπιτρόποι Ἐκκλησιῶν καὶ ἑποιοὶ σχολείων, κατέλαβον διαφόρους κυβερνητικὰς θέσεις, γινόμενοι καὶ ἐκλογεῖς διὰ βουλευτικὰς ἐκλογάς. Οἱ Ἕλληνες ἀρχιερεῖς ἐν Βάρνη, Ἀγγιάλφ, Μεσημβρία καὶ Φιλιππουπόλει ἦσαν εἴτε ὑπῆκοι Τοῦρκοι, εἴτε Ἕλληνες ὑπῆκοι, καὶ ἐκήρυττον οὐχὶ τὴν θρησκείαν, οὐχὶ τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ πολιτικὴν καὶ μῦθος κατὰ τῶν σχισματικῶν Βουλγάρων καὶ τοῦ σχισματικοῦ βουλγαρικοῦ κλήρου. Οἱ Ἕλληνες πρόξενοι καὶ αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ ἐδοτήθησαν τοῖς κατὰ τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους, τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, [τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους, κήρυκας, καὶ ἀπὸ μέρους τῶν ἐπραττον ἅπαντα τὰ δυνάττα ἐμπόδια εἰς τὰς διοικητικὰς καὶ δικαστικὰς βουλγαρικὰς ἀρχάς. Οἱ πρόξενοι οὗτοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς διοργάνουν πανελληνικὰ κομιτῆτα, τὰ ὅποια ἐτρομοκράτουν τοὺς καλοὺς Ἕλληνας· βουλγάρους ὑπηκόους καὶ πολίτας. Τὰ κομιτῆτα ταῦτα εἶχον ἀνὰ χεῖρας τὰ σχολεῖα καὶ τὰς ἐκκλησίας. Κατὰ τὰς ὑποδείξεις αὐτῶν ἐξέλεγοντο δήμαρχοι καὶ σύμβουλοι, διωρίζοντο διδάσκαλοι καὶ ἱερεῖς. Κατὰ τὰς διαταγὰς τῶν προξένων καὶ ἀρχιερέων τούτων, οὐδεὶς Ἕλλην Βούλγαρος ὑπῆκοος ἐτόλμα νὰ δημολῇ βουλγαριστὴ καὶ ν' ἀναγινώσκῃ βουλγαρικὴν σχολήν. Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἐν Βουλγαρίᾳ — ἔλεγε καλὸς τις Καθακλιώτης — ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι, ἡμεῖς δὲν διαικούμεθα ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν ἀρχῶν, ἀλλ' ὑπὸ προξένων καὶ τῶν πρακτόρων αὐτῶν.

Ἐν τοῖς σχολείοις τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων βουλγάρων ὑπηκόων ἀνετρέφοντο, ἵνα ἀγαπῶσι τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ μιτῶσι τὴν Βουλγαρίαν. Ἐνταῦθα δὲν εἶνε πατρίς σας, ἔλεγον οἱ διδάσκαλοι — προπαγανδισταί, ἀλλ' ἐκεῖ — ἡ Ἑλλάς.

Ὅταν εὐρέθη εἷς ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἀνάλογον ἄρθρον τοῦ συντάγματος περὶ τῆς πρωτοβαθμίου ἐκπαιδεύσεως, κατὰ τὸ ὅποτον οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων βουλγάρων ὑπηκόων ἔδει νὰ διέλθωσι διὰ τῶν βουλγαρικῶν προκαταρκτικῶν σχολείων — οἱ Ἕλληνες ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἕλληνες πρόξενοι καὶ αὐτὴ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἤγειραν τοιοῦτον θόρυβον ὥστε ἡ Ἑλλάς ν' ἀπώλετο. Καὶ οἱ ἡμέτεροι ὑπεχώρησαν.

Ἐν Βάρνη, Πύργω, Ἀγγιάλφ, Μεσημβρία, Καθακλή, Στενημάχφ, Φιλιππουπόλει καὶ ἄλλαχοῦ οἱ Ἕλληνες δὲν ἐκρυπτον τὸ μῦθος αὐτῶν κατὰ τῶν Βουλγάρων καὶ διωγάνουν, κατὰ παντὸς, ὅτι βουλγαρικόν, τοσούτους ἐμπαιγμοὺς καὶ σκάνδαλα, δι' ὧν ἐζήτουν ν' ἀποδείξωσιν ὅτι δὲν ἀναγινώσκουσι τὰς βουλγαρικὰς ἀρχάς. Ἡ Ἀγγίαλος μετὰ τῶν περιχώρων ἐκλήθητο μερὲς Ἑλλάς, ἡ Στενημάχφ οἱ λαιμοί.

ῥάδες ἔφερον ὡς κάλυμα κεφαλῆς φέσια καὶ ἐνέπαιζον πᾶσι βουλγαρικόν, τολμήσαντες μέχρι τοῦ σημείου νὰ βεβηλώσωσι βουλγαρικόν τι μνημεῖον. Πάντα ταῦτα ἔβλεπεν ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις, πάντα ταῦτα ἔβλεπον αἱ βουλγαρικαὶ ἀρχαὶ τοῦ κράτους, ἀλλ' ἠδράνουν. Τοῦναντίον αἱ βουλγαρικαὶ αὐταὶ ἀρχαί, εἰργάζοντο συμφώνως πρὸς τὰς θελήσεις τῶν Ἑλλήνων. Ἐπαρχοί, εἰρηνοδίκαι, ἱκτροί, δικαστικοὶ κλητῆρες, εἰσπράκτορες, ἀστυφύλακες καὶ λοιποὶ, καὶ δὴ καὶ ἀνώτεροι διοικητικοί, δικαστικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι, ἐν Πύργω, Βάρνη, καὶ Φιλιππουπόλει, διωρίζοντο κατ' αἵτησιν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν κομιτῶν αὐτῶν. Μήπως αἱ ἐφημερίδες δὲν ἀνέγραφον τὸ σκάνδαλον ὅτι ὁ Νομάρχης Πύργου μεταβὰς εἰς ἐπίσημον ἐπίσκεψιν τοῦ ἐκεῖ προξένου τῆς Ἑλλάδος, ἐξέφρασε τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ ἑλληνιστί; Ἐν Πύργω, Καθακλή, Βάρνη, Μεσημβρία, Ἀγγιάλφ, Στενημάχφ καὶ Φιλιππουπόλει ὑπῆρχον καὶ βουλγαρικὰ σχολεῖα καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπεθύμουν ν' ἀποστείλωσι τὰ τέκνα τῶν εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα, ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ἀρχιερεῖς καὶ πρόξενοι ἠμυνοῦσαν αὐτοὺς. Τοῦτο δὲ ἐγίνωσκον μὲν οἱ ἰθύνοντες τὰ τοῦ κράτους ἡμῶν, ἀλλ' ἐτήρουν σιγὴν.

Ἕλληνες ἀξιωματικοί, ἱκτροὶ τοῦ στρατοῦ, τῶν δόμων τῶν Νομῶν καὶ ἐπαρχιῶν καὶ δικασταὶ δημοσίᾳ ὕβριζον τὸ ἡμέτερον ἔθνος, ἐνέπαιζον τὸν ἡμέτερον κλήρον· τοῦτο δὲ ἐγινώριζεν ἡ προϊσταμένη αὐτῶν ἀρχὴ, ἀλλ' ἐσίγα.

Ἐπαρχοί, εἰρηνοδίκαι, δικαστικοὶ κλητῆρες καὶ λοιποὶ ὑπάλληλοι τῆς κυβερνήσεως, ἐὰν δὲν ἦσαν Ἕλληνες καὶ προστατευόμενοι τῶν Ἑλλήνων ἐπαύοντο.

Διὰ πάντα ταῦτα· διὰ τὴν κακοσύνην αὐτῇ ἀνοχῇ πρὸς τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν Ἑλλήνων, τὰς ὕβρεις καὶ προκλήσεις αὐτῶν;

Διότι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἡμετέρων πολιτικῶν κομμάτων, οἱ ὑπουργοὶ εἶνε ἢ ξένοι βουλγαρόφιλοι, ἢ ἔχουσι γυναῖκας ἑλληνίδας. Διότι εἰς τοὺς ἡμετέρους τούτους φιλόφρους ἀρχηγούς ἦσαν ἀναγκαῖοι οἱ Μιρτζαί, Ἀριστεῖδαί, Μπεμπιδεὶς καὶ λοιποὶ ἵνα τοὺς βοηθῶσιν εἰς τὴν κομματικὴν πάλην.

Οὕτως ἔβαινον τὰ πράγματά μέχρις οὗ τὸ βουλγαρικόν ἔθνος, ὑπὸ Βούλγαρον Ἱγεμόνα, ὑπὸ βουλγαρικὴν κυβέρνησιν, ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὴν τελευταίαν καὶ βαρυτάτην τῶν ὕβρεων νὰ συλληφθῶσιν Ἕλληνες, Βούλγαροι ὑπῆκοι, σχηματίζοντες ληστρικὰς συμμορίας ἐξ Ἑλλήνων καὶ ἐξοπλίζοντες αὐτοὺς ν' ἀποστελλωσιν εἰς Τουρκίαν, ἵνα φονεύωσι τοὺς Βουλγάρους τὸ βουλγαρικόν ἔθνος· ἐπέπρωτο νὰ υποστῇ καὶ ἕτερον βαρύτερον ἐμπαιγμὸν ἀπὸ μέρους τῶν φαναριωτῶν, ἀδιανοήτως, τελείως τῆς κυβερνήσεως.

Καὶ ὅταν ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη τοῦ Βουλγάρου ἔλαβε τὸν λόγον, ἵνα ὑπερασπίσῃ τὴν τιμὴν τοῦ ἔθνους, τότε καὶ οἱ ἡμέτεροι βουλγαρόφιλοι ἀρχηγοὶ τῶν ἡμετέρων πολιτικῶν κομμάτων, οἵτινες καὶ σήμερον ἀκούει δημολῶσι κατ' οἷκον ἑλληνιστὴ καὶ οἱ ξένοι ὑπουργοὶ καὶ διπλωμάται, δημοσιογράφοι δι' ἐνὸς τηλεγραφήματος — ὁμίλησαν μιᾷ γλώσσῃ, ἐφώνησαν δι' ἐνὸς τόνου «οἱ Βούλγαροι διέπραξαν βάρβαρον πρᾶξιν».

Ἦτο ἄρα γε πρᾶξις βάρβαρος; Ἦτο ἄρα γε τοῦλάχιστον ἐπίθεσις; Οὐχί; Ἦτο ἀπλῆ τις ἄμυνα. Καὶ τὴν ἄμυναν ταύτην οἱ εὐγενεῖς ξένοι κύριε διπλωμάται καὶ συγγραφεῖς, ἐνόησαν καὶ μᾶς συνεχώρησαν.

Μόνον οἱ ἡμέτεροι βουλγαρόφιλοι δὲν συνεχώρησαν τὴν θεομηνίαν ταύτην τῆς βουλγαρικῆς φιλογενείας. Ἡ καρδιά τοῦ φιλογενοῦς συνέχεται ἐξ αἵματος καὶ πόνου ἀναμνησκομένου τὰς ἐπιθέσεις καὶ κατηγορίας ἐκείνας αἵτινες ἐπερρίπτοντο καὶ ἐπισήμως καὶ ἀνεπισήμως ἐναντίον τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ὑπὸ τῶν ἡμετέρων.

Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Βορίς, συλλαβὼν πλῆθος ἀλιέων Κωνσταντινουπολιτῶν, πυροσβεστῶν καὶ εὐνούχων, ἐνδεδυμένων ὡς μοναχῶν ἢ ἱερέων, ἀπεσταλμένων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἵνα κατασκοπῶσιν ἢ ἵνα βαπτίσωσι τὸ βάρβαρον βουλγαρικὸν ἔθνος, ἐξεδίωξεν αὐτοὺς, οἱ Ἕλληνες ἱστορικοὶ καὶ αὐτὸ τὸ Πατριαρχεῖον ὠνόμασε τὴν πράξιν ταύτην βάρβαρον. Ὅταν δὲ Βασίλειος ὁ Β' ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς 15 χιλιάδων Βουλγάρων ὁ Πατριάρχης προϋπήνησεν αὐτὸν μὲ σταυρὸν εἰς χεῖρας ὡς ἀληθὴ στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ, οἱ δὲ ἱστορικοὶ ὠνόμασαν ἐνδόξως αὐτὸν «βουλγαροκτόνον».

Καὶ σήμερον τὸ αὐτὸ συμβαίνει, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι σήμερον μόνον ἀποκαλοῦμεν τὴν βουλγαρικὴν φιλογένειαν—βάρβαρον, τοὺς δὲ Ἕλληνας Βουλγάρους βουλγαροκτόνους.

Διὰ τί;

Διότι παρ' ἡμῖν λείπει λελογισμένη τις πολιτικὴ ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων.

Διότι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἡμετέρων κομμάτων εἰσὶ τέκνα Ἑλλήνων, σύζυγοι ἑλληνίδων.

Διότι ἡ βουλγαρικὴ φιλογένεια ἐκ νέου ἐδέθη εἰς τὰς ἀλύτους τῶν ἑλληνίδων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἀφίκετο εἰς τὴν ἡμέτεραν πόλιν καὶ ἀπὸ τῆς χθὲς, τρίτης, ἀνέλαβε τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἡλίουπόλεως καὶ Θυατείρων κ. Ταράσιος, καταλλήλως προσφωνηθεὶς ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ δεόντως ἀντιφωνήσας.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ἀπεξάσης τῆς συνοδικῶς αὐτῷ παραχωρηθείσης ἀδείας, ἀνεχώρησε πρὸ πενθημέρου ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Καρπάθου καὶ Κάσου κ. Ἀγαθάγγελος.—Ἐχορηγήθη τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Πελαγονίας κ. Ἰωακείμ ἄδεια μεταβάσεως εἰς τὰ λουτρά Πυλοπυθίων (Κουρὶ) τῆς Βιθυνίας.

Δ. Ἑθν. Μ. Συμβούλιον.—Κληρικὸν μέλος τοῦ Δ. Ἑθν. Μ. Συμβουλίου ὠνομάσθη χθὲς ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνστάντιος ἀντικαθιστῶν τὸν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀποσυρθέντα πανιερ. μητροπολίτην Δρυϊνουπόλεως καὶ Δελβίνου κ. Λουκᾶν.

Μεγάλῃ τοῦ Γ. Σχολῆ.—Ἡ ἐτπσία τελετὴ τῆς πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, καθ' ἣν

ἀναγινώσκεται καὶ ἡ λογοδοσία τῶν κατὰ τὸν μετ' ὀλίγον λήγοντα σχολικὸν ἐνιαυτὸν πεπραγμένων, ἐγένετο τῇ κυριακῇ, 8 ἰουνίου, προϊσταμένου μὲν καὶ ἐπευλογοῦντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, παρόντων δὲ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Πελαγονίας, Φιλιπποπόλεως, Διδυμοτείχου καὶ Βάρνης, τῶν ἐπιτρόπων τῶν Ἀγίων Τόπων, τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ πολλῶν φιλομούσων. Ὁ πανιερ. σχολάρχης μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεόβουλος ἀνέγνω τὴν λογοδοσίαν, ἡ δὲ Α. Θ. Π. ἐπέστεψε μὲν εὐχαῖς τοὺς ἐργασθέντας ὑπὲρ τῆς σχολῆς, νύχαρίστησε τῷ τε γεραρῷ σχολάρχῃ, τοῖς ἐλλογίμοις καθηγηταῖς, καὶ τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ, συνέστησε δὲ τοῖς τελειοφοίτοις ἵνα διακρίνωνται εἰς τὸ βιωτικὸν στάδιον ἐπὶ φιλογενείᾳ καὶ εὐσεβείᾳ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἀνῆλθεν εἰς 440, ὧν νέοι τὸ πρῶτον ἐγγραφέντες ἦσαν οἱ ἑκατὸν τριάκοντα τέσσαρες.

Ἅγιον Ὅρος.—Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, 7 ἀρξαμένου, ἀπεβίωσεν ἐν τῇ ἱερᾷ σκότη τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, μετὰ μακρὰν νόσον, ὁ δικαῖος τῆς σκότης ταύτης ἀρχιμανδρίτης Ἰωσήφ, ἐπὶ δέκα καὶ ἐπτὰ ἔτη διοικήσας μετὰ συνέσεως τὰ τῆς σκότης καὶ πολλῆς ἀπολαύων τιμῆς καὶ ἀγάπης παρὰ τοῖς γνωρίσασιν αὐτόν.

Μονὴ Σινᾶ.—Κατ' εἰδήσεις ἐκ Καίρου, ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἐν Ραϊθῷ ἐπισκέψεως ὁ σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ καὶ Ραϊθοῦς κ. Πορφύριος, φιλοξενήσας ἐπὶ βραχὺ ἐν Καίρῳ τὸν πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλον κ. Κολλίνικον.

Ἐκκλησ. Ἀλήθεια.—Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» εὐχαριστεῖ δημοσίᾳ τῷ πανοσιολ. πρωτοσυγκέλλῳ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Μεθύνης κ. Τιμοθέῳ Εὐαγγελινίδῃ ἐπὶ τῇ προθυμίᾳ, ἣν ἐπιδείκνυται πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν εἰς τὸ φύλλον καὶ πρὸς εἰσπραξίν τῶν καθυστερουμένων αὐτῷ συνδρομῶν, φρονῶν εὐγενῶς, ὡς γράφει, ὅτι οὕτως ἀποδίδει τὰ διδάκτρα τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ, ἐκπαιδευσάσῃ αὐτὸν ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῆ, ἥς ὑπάρχει εἰς τῶν καλῶς συγκεκροτημένων τελειοφοίτων.

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.—Ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων τῆς Θεσσαλονίκης ἐμάθομεν ὅτι πρὸ δύο σχεδὸν ἐβδομάδων ἐγένοντο αἱ ἐκλογαὶ τῶν κοι-

νοτικῶν ἀρχῶν τῆς ἐν τῇ μακεδονικῇ ταύτῃ μητροπόλει ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος. Μεταξὺ τῶν ἐκλεγέντων δημογερόντων διακρίνομεν τοὺς ἀξιοτίμους κκ. Ἀθ. Σωσσίδην, Γ. Ἀρταν, Κ. Παπαγεωργίου καὶ Κ. Χονδροδήμου, ἐν δὲ τοῖς ἀναδειχθεῖσιν ἀντιπροσώποις τοὺς ἀξιοτίμους κκ. Ἀθ. Μικρῆν, Ἀρ. Μενεξέν, Γρ. Γιάνκον, Γρ. Γράβαρην, Δ. Ἀγγελάκην, Δ. Ζάνκην, Δ. Σερέφκην, Κ. Ζαχόπουλον, Κ. Κημμώνκην, Λ. Θεοδωρίδην, Μ. Θεοδωρίδην, Μιχ. Τούρτουλην, καὶ Περικλῆν Χατζηλαζάρου, πάντας ἐμπορουμένους ὑπὸ τῶν αὐτῶν εὐγενῶν τῆς φιλογενεῖας αἰσθημάτων, αὐτὶν συνιστῶσιν εἰς τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ, τε καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς ἐργασθσομένους. Ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τούτων ἐρειδόμενοι ἐλπίζομεν ὅτι μετὰ πολλῆς συνέσεως θέλουσιν ἐργασθῇ πάντες ὑπὲρ τῶν κοινῇ συμφερόντων τῆς μεγάλῃς κοινότητος τῶν φιλοτίμων θεσσαλονικέων, ὧν τοὺς ἀειμνήστους προπάτορας ἐπῆνεσεν ὁ ἀπόστολος, τῶν ἐθνῶν Παῦλος ὡς θεοδιδάκτους ὄντας εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους.

Μητρόπολις Βεροῖας.—Ἐν Θεσσαλονικίᾳ, κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς πόλεως ταύτης, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα διέμενε, χάριν ἐπαρχικῶν ἀναγκῶν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βεροῖας καὶ Νικοῦσης κ. Ἀπόστολος, ἐπανελθὼν μετὰ βραχείαν διαμονὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ.

Μητρόπολις Σιδανίου.—Διατρίψας ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐν Πελαγονίᾳ, χάριν ἐπαρχικῶν ὑποθέσεων, περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνὸς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σιδανίου καὶ Σιατίστης κ. Σερχρεῖμ.

Εὐσεβεῖς πράξεις.—Ὁ ἐκ Κρουσόβου τῆς ἐπαρχίας Πρεσπῶν ἀξιότιμος κ. Γεώργιος Κορνέτης ἀνήγειρε δι' ἰδίας δαπάνης τὸν τοῖχον τὸν περιβάλλοντα τὸ νεκροταφεῖον τῆς ἐν Κοτσιάνῃ (τῆς ἐπαρχίας Σκοπίων) ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἐκτεινόμενον εἰς 150 τεκτονικὰς πῆχεις ὕψους τριῶν μέτρων. Ὁ εὐτελής γέρον, ὡς ἐμάθομεν, προτίθεται νὰ οἰκοδομήτῃ ἐξ ἰδίων καὶ νῶν μικρὸν ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου, βοηθῶν οὕτω τῇ πάσῃ ὑποστηρίξεως ἀξίᾳ καὶ δυσπραγούσῃ νῦν ἐλληνικῇ κοινότητι Κοτσιάνης.

Χοροστασίαι.—Κατὰ τὴν δευτέραν τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἡ Α.Θ.Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἐν τῷ πνευματικῷ κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον ναῷ τῆς Ἀγ. Τριάδος—τῇ δὲ προπάρλθούτῃ κυριακῇ, τῶν Ἀγίων Πατέρων, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ αὐτῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, μὴ δυνηθεὶς νὰ πράξῃ τοῦτο κατὰ τὴν 21 μαΐου. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς

πατριαρχικὰς ταύτας χοροστασίας συνέρρευσεν σύμπαντον εὐσεβῶν ἐκκλησίαν.

Θεολογικὴ Σχολή.—Πρὸς ἐξέλεξιν τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἄλλοτε ἐφοροταμίου τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολῆς πανιερ. μητροπολίτου Κολωνίας διωρίσθη ἐπιτροπεία ἐκ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Λέρου καὶ Καλύμνου κ. Γερμανοῦ καὶ τοῦ ἔλλογ. λογιστοῦ τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου.

Ζάππειον ἐθν. παρθεναγωγεῖον.—Διωρίσθησαν, κατὰ τὰ εἰθισμένα, συνοδικῶς μέλη τῆς ἐπιτροπείας τῆς ἐποπτευούσης τὰς ἐξετάσεις τῶν τελειοφύτων τοῦ παρὰ τῷ Ζαπτεῖῳ ἐθνικῷ παρθεναγωγείῳ διδασκαλείου ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος καὶ οἱ ἐλλόγιμοι καθηγηταὶ κκ. Ἰωακείμ Βλαβάνης καὶ Δημοσθένης Η. Οἰκονομίδης, ἐπιτελέσαντες ἄριστα καὶ φιλοπόνως τὸ ἀνατεθὲν αὐτοῖς ἔργον.

Ὀνοματικά ἐορταί.—Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ, 5 ἄρξαμένου, ἡ Α.Θ.Π. ἐπεσκέψατο καὶ συνεχάρη τὸν ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίτην Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Δωρόθεον τηλεγραφικῶς δὲ συνεχάρη τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Σωζοχαραθουπόλεως κ. Δωροθέῳ, ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ αὐτῶν ἐορτῇ.

Ἐπισκέψεις.—Τὴν Α.Θ.Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐπεσκέψατο χθές, ἐπὶ τῇ ἐξ Ἑσπερίας ἐπανόδῳ, ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης κ. Εὐστ. Εὐγενίδης, ὃν ἐπεσκέψατο, κατ' ἐντολὴν πατριαρχικὴν, διερωτῶν τὰ κατ' αὐτὸν χθές ὁ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιεπίσκοπος.

Ἀρχιγένεια ἐκπαιδευτήρια.—Μέλη τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπείας τῶν Ἀρχιγενεῶν καθιδρυμάτων διωρίσθησαν συνοδικῶς οἱ ἐλλόγιμοι καθηγηταὶ τῶν ἐλληνικῶν Δ. Μοστροφῶς καὶ τῶν μαθηματικῶν Ἀθαν. Ἰωάννου, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ προέδρου τῆς ἐφορίας τῶν ἐκπαιδευτηρίων τούτων σεβ. μητροπολίτου Τιβερίουπόλεως καὶ Στρωμνίτης κ. Γρηγορίου.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.—Πατριαρχικῇ κελεύσει, χορὸς ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Ἐκκλησιαστ. Μουσικῆς Σχολῆς ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἐσπερινοῦ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, εὐχαρίστως ἀκουσθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαζομένων καὶ τυχῶν τῶν εὐλογιῶν τῆς Α.Θ.Π. καὶ τῶν εὐχῶν ὑπὲρ εὐοδώσεως τοῦ ἔργου τῆς σχολῆς ταύτης.

Μονὴ ἐν Μύροις.—Ἡγούμενος τῆς ἐν Μύροις τῆς Λυκίας μονῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πανοσ. ἀρχιμανδρίτης κ. Κύριλλος Ρωμανός.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Μητρόπολις Ἀθηνῶν. — Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνὸς διέτριβον ἐν Ἀθήναις οἱ πανιερ. ἐπίσκοποι Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἰωάννης, Κυθήρων κ. Εὐθύμιος καὶ Δημητριάδος κ. Γερμανός.

Ἑορτὴ εὐποιΐας. — Τῇ 10 μαΐου πνευματικῶς ἐτελέσθη ἐν Ἀθήναις ἡ πεντηκονταετηρίς τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ὁρφανοτροφείου (Γεωργίου καὶ Αἰκτερίνης) Χατζηκώστα, γενομένου ἀγιασμοῦ καὶ λόγου καταλλήλου ἐκφωνηθέντος ὑπὸ τοῦ δημάρχου Ἀθηνῶν. Τὴν ἑορτὴν ταύτην τῆς εὐποιΐας ἐτίμησε προσελθὼν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς, παρῆσαν δὲ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης κ. Θεόκλητος, οἱ ὑπουργοὶ τῶν ἐξωτερικῶν, τῶν νηυτικῶν καὶ τῆς παιδείας καὶ πλῆθος φιλεόρων.

Επίσκοπὸν Δημητριάδος. — Ὁ ἐν Ἀθήναις «ἱερὸς Σύνοδος» ἀγγέλλει ὅτι τῷ πανιερ. ἐπισκόπῳ Δημητριάδος κ. Γερμανῷ συνεχάρη τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ αὐτοῦ ἑορτῇ καὶ ὅτι οὗτος ἀπήντησεν εὐχαριστῶν. — Ἐχομεν ὑπ' ὅψιν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πανιερ. Δημητριάδος, τεκμηριούσαν τὴν ἀπειρὸν εὐλάβειαν αὐτοῦ πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην «τὴν κορυφὴν, ὡς γράφει, τῶν πατριαρχῶν τῆς ὀρθοδόξου καθολικῆς Ἐκκλησίας». Εὐχαριστῶν δ' ὅτι ἐδόθη αὐτῷ οὕτως ἀφορμὴ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῆς Α. Θ. Π. ἐκδηλοῖ γρηπτῶς τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ «ἐπὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους πλήρει στεναγμῶν, οὐδὲ κενοῖς δακρύων, μεγάλοις Αὐτῆς ἀγῶσιν. Εἰ καὶ μακρὰν τοῦ σταδίου καὶ τῶν παλαισμάτων, παρκαλοῦνθούμεν (βεβαίως) τοὺς καυστικὰς ἰδρώτας καὶ τὰς ἀγωνίας Αὐτῆς, καὶ ἀδιαλείπτως ἐν ταῖς προσευχαῖς εὐχόμεθα σθένος ἡθικὸν καὶ δύνανμιν παρὰ τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας τῆς πνευματικῆς πολέμουμένης μητρὸς Ἐκκλησίας».

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης ἑλλήνων. Ἰωάννεσβουργ. — Κατὰ τὰς ἐφημερίδας, ἡ ἑλληνικὴ κοινότης Ἰωάννεσβουργ τῆς νοτίης Ἀφρικῆς, ἄρτι συμπληγνυμένη, συνιστᾷ νῦν ταμεῖον κοινὸν πρὸς συντήρησιν τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ἱερέως αὐτῆς, οἷος ἀπὸ μικροῦ μεταβάς ἐκεῖ καὶ προσληφθεὶς ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν διατελεῖ ὁ πανοσ. ἱερομ. κ. Νικόδημος Σαρίκας.

Κοινότης ἑλλήνων. Ἀγίου Φραγκίσκου. — Ὑπὸ τῶν ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ τοῦ Καναδᾶ ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἀνηγγέλθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι συνέστησαν

πάντες Ἀδελφότητα, δι' ἧς θέλουσι βοηθῆ τὰ κοινὰ καταστήματα τῶν ἐπαρχιῶν, ἐξ ὧν κατάγονται, τὰ βοηθείας ὕλικῃ ἀνάγκῃν ἔχοντα. Ἡ Ἐκκλησία δι' ἐπιστολῆς ἐπαινέσασα τὸ κάλλιστον καὶ φιλάδελφον ἔργον ἐπεδαψίλευσεν ἐπὶ τοῦ οὕτω λυσιτελῶς ἐργαζομένου τὰς μητρικὰς αὐτῆς εὐχάς.

ΠΑΝΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Τῇ 2 ἰουνίου, ἐγένετο ἐν τῇ ἱστορικῇ ἀρχαίᾳ μονῇ τοῦ Βέστμινστερ, ἐν Λονδίνῳ, ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν τοῦ παναγγλικανικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου. Τοῦ Συνεδρίου τούτου μετέχουσι, κατὰ καὶ ἐκ τοῦ τίτλου αὐτοῦ δηλοῦται, πλὴν τῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν κληρικῶν πληρεξουσίων τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μ. Βρετανίας, καὶ οἱ ἐπίσκοποι ἀπασῶν τῶν ἀνὰ τὴν ὑψηλὴν ἀγγλικανικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Σινικῆς, τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ὠκεανίας ἀνερχόμενοι, ἐν συνόλῳ, εἰς 250 περίπου.

Ἡ πρωτοβουλία τῆς συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου τοῦ οφείλεται εἰς τὰς κεντρικὰς ἐπιτροπὰς τῶν ἱερικοποστολῶν Καντουαρίας καὶ Γόρκης, τὴν σχετικὴν πρότασιν τῶν ὁποίων, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὸ 1902, ἐνστερνισθεὶς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας, ὁ καὶ Ἐξάρχος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, διεβίβασεν εἰς ἀπάσας τὰς ἐπαρχίας, αἵτινες καὶ ἀπεδέξαντο ταύτην μετ' ἐνθουσιασμοῦ, καὶ ἔκτοτε ἤρξαντο ἀσχολούμενοι περὶ τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος τοῦ Συνεδρίου.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο εἶναι ποικίλον περιλαμβάνον καὶ ζητήματα καθαρῶς κοινωνικά. Ἐπὶ κεφαλῇς τούτων ἀναγράφεται τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας. Ἀκολουθῶς ἀναγράφεται τὸ ζήτημα τῆς ἐμπεδώσεως τῆς πίστεως διὰ τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἀπιστίας, ἔπονται δὲ τὰ ζητήματα περὶ γάμου, περὶ περιορισμοῦ τῶν ὥρων τῆς ἐργασίας, περὶ κατοικιῶν τῶν ἐργατικῶν τάξεων, περὶ ἐμπορικῶν νοθεύσεων, περὶ ἀλκοολισμοῦ, περὶ χαρτοπαιγνίου, περὶ ἀνθηκότητος, περὶ θρησκείας καὶ κοινωνισμοῦ, περὶ καθηκόντων τοῦ κλήρου ἀπέναντι τῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων, περὶ κεφαλαιῶν καὶ ἐργασίας, περὶ ἀεργίας, περὶ τεχνικῶν μονοπωλείων, περὶ δημοκρατικοῦ ἐμπορίου κτλ.

Ἰκαναὶ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, τὸν λόγον ποιούμεναι περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου Συνεδρίου, τονίζουσι, πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ τὸν πολιτικὸν χα-

ρακτῆρα ὃν φέρει αὐτό, διὰ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκεν-
τρώσεως τῶν ἀντιπροσώπων ἀπασῶν τῶν χωρῶν τῆς
βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Κωμόπολις Λαϊστῆς (Ἡπείρου).

Ἡ Κωμόπολις Λαϊστῆς, ὑπαγομένη ἐκκλησιαστικῇ
κὼς εἰς τὴν μητρόπολιν Ἰωαννίνων, ἀποτελεῖται ἐκ
πεντακοσίων οἰκιῶν, ἐλληνικῶν ὀρθοδόξων.

Ἐν Λαϊστῇ ὑπάρχουσι δύο νχοὶ εἰς ἐπ' ὀνόματι τῶν
Ταξιαρχῶν, καὶ ἕτερος ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως
τῆς Θεοτόκου, ἐν οἷς λειτουργοῦσι τρεῖς ἱερεῖς, οἱ αἰ-
δεσιμώτατοι Ἀπόστολος, Ἰωάννης καὶ Πολυχρόνιος,
ἐπὶ δεκαπενταετίαν δὲ περίπου συλλειτουργοῦντες,
ἐξετέλεσαν καὶ ἐκτελοῦσι τὸ ἱερατικὸν καθήκον αξιο-
πρεπῶς· ὁ εἰς αὐτῶν ὁ ἐκ τῶν περίξ Παπῶν Ἀπόστο-
λος κέκτηται τὸ ὀφφίκιον τοῦ σακελλαρίου, καὶ ὡς
ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐκτελεῖ καὶ δικάζει καὶ τὰς
τῶν περίξ χωρῶν ὀρθοδόξων υποθέσεις. **Παρεκ-
κλήδια** 10 τὸν ἀριθμὸν διακρινόμενα εἰς μικροὺς
ναῖσκους, ἐντὸς τῆς κωμολέως, εἰς ἃς ἐνίοτε τε-
λεῖται ἱερὰ λειτουργία, εἴτε ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῶν,
εἴτε κατ' ἰδιαιτέραν ἀπαίτησιν. **Σχολὴ** ἐξ ἐπτά
τάξεων ἐν ᾗ διδάσκουσι τρεῖς διδάσκαλοι καὶ φοι-
τῶσιν ἐβδομήκοντα περίπου μαθηταί, καὶ νηπι-
οπαρθενχωγεῖον ἐκ τεσσάρων τάξεων, ἐν αἷς δι-
δάσκουσι δύο διδασκάλισαι. Οἱ πόροι τῶν σχολείων
προέρχονται ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου. Ἡ πρῶτη
λειτουργοῦσα σχολὴ ἀπετεφρώθη, καὶ νῦν συναθροίζον-
ται οἱ μαθηταὶ ἐν ἐτέρῳ ἰδρύματι. Πρὸ ἐτῶν, τοῦ αἰ-
δεσιμ. σακελλαρίου πατρὸς Ἀποστόλου, ἀρχιερατι-
κοῦ ἐπιτρόπου, λαβόντος τὴν φροντίδα, ἐπειδὴ οἱ κά-
τοικοι Λαϊστῆς εἰσὶν ἄπαντες εἰς διάφορα μέρη ἐσκορ-
πισμένοι μετερχόμενοι σχετικὸν ἕκαστος ἐμπόριον,
καὶ ἐξεληθόντος εἰς περιοδεῖαν πρὸς ἄθροισιν συνδρο-
μῶν ἐκ πάντων τῶν περιοίκων, συνήχθη χρηματικὸν
ποσὸν ἐν τινὶ μέτρῳ ἀνάλογον πρὸς ἀνέγερσιν τῆς
σχολῆς. Εὐχῆς ἔργον ἂν οἱ κατὰ καιροὺς ἀποτελοῦν-
τες τὴν ἐφοροεπιτροπὴν, καταστήσωσιν ἐαυτοὺς ἀν-
ταξίους τῆς τιμῆς ταύτης, μὴ ἀδιαφοροῦντες πρὸς
τὰ κοινοτικὰ συμφέροντα, καὶ ἐργαζόμενοι πρὸς ἀνά-
πτυξιν τῶν ἐκπαιδευτηρίων. Ἐπιπροστίθῃσιν ὁ γρά-
φων ὅτι ἡ κωμόπολις Λαϊστῆς ἐπὶ δεκαπενταετίαν
οὐδὲ ὥρην ἐφιλοξένησεν ἀρχιερέα, ἐκ τοῦ πλησίον με-
ριμνήσοντα ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ κατ' ἄμφω προα-
γωγῆς τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων ὅσα δέονται βελ-
τιώσεως. Ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀνωτέρω λέγομεν ὅτι, οἱ
κάτοικοι Λαϊστῆς ἐτήρησαν τὴν πρὸς τὴν Μ. Ἑκκλη-

σίαν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν καὶ τηρήσουσιν ἐν μέλλον-
τι. Μετ' αὐτῶν συνενοῦντες τὰς αὐτὰς ὑπὲρ τῆς ἀγίας
ἡμῶν μητρὸς εὐχὰς ἀπευθύνομεν πρὸς τὸν Ὑψίστον.

*

Ἡ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΔΗΛΟΥ

Ἡ νῆσος Δῆλος, καίτοι ἄοικος οὔσα, διὰ
τὴν ἐν αὐτῇ ἀρχαίαν λατρείαν προήχθη εἰς
ἐπισκοπὴν, ἥς ἐνὸς τῶν ἐπισκόπων ἐσώθη τὸ ὄ-
νομα Σαβίνου καλουμένου παραστάντος ἔτει
ὑνα' ἐν τῇ ἐν Χαλκηδόνι γεγонуία Συνόδῳ'. Ἡ
ἐπισκοπὴ Δήλου ἐν οὐδεμιᾷ φέρεται ἀναγρα-
φῇ ὑπὸ τὸ αὐτῆς ὄνομα, διότι αἱ ἀναγραφαὶ
τῶν ἐπισκοπικῶν θρόνων πολὺ μετὰ ταῦτα ἐγέ-
νοντο, ὅτε ἡ ἐπισκοπὴ Δήλου ἔφερεν ἄλλο ὄνο-
μα, λησμονηθέντος τοῦ ὀνόματος ταύτης ὡς
ἀοίκου, ὅτε ἐδραιώθη πλέον ἡ τοῦ Χριστοῦ θρη-
σκεία, τῶν ταύτης ἐπισκόπων ἀείποτε οἰκοῦν-
των ἐν ἄλλαις νήσοις, ἐξ ὧν συνίστατο ἡ ἐπι-
σκοπὴ. Ἡ Δῆλος ὡς οὔσα ἐπὶ νῦν ἐπισκο-
πῆς, καίτοι ἄοικος, φέρεται ἐν Συνεκδῆμῳ Ἱε-
ροκλέους γραμματικοῦ ἀνήκουσα τῇ «ἐπαρχίᾳ
Ἑλλάδος ἡγουσιν Ἀχαΐας» ὑπὸ ἀνθυπάτω, ἐχού-
σῃ ὑπ' αὐτὴν ἐννέα καὶ ἐβδομήκοντα πόλεις² περὶ
μεσοῦντα ἕκτον αἰῶνα, ἐξ οὗ γίνεταί δῆλον
ὅτι ἡ ἐπισκοπὴ ἔφερεν ἐτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ
Ἱεροκλέους τὸ ὄνομα τῆς Δήλου. Ἐτέλει δ' ἡ
ἐπισκοπὴ Δήλου τῇ Ἀθηναίων μητροπόλει, ὃ
ὑπεμφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Δῆλος ἀπὸ πα-
λαιοῦ ἦν κτῆμα τῶν Ἀθηναίων.

Νῆσοι δὲ παρακείμεναι ἡ μία τῇ ἄλλῃ καὶ
συνιστῶσαι τὴν Δῆλον ἐπισκοπὴν ἦσαν ἡ Κέως

1. S. D. Mansi Sacrorum Conciliorum nova
et amplissima Collectio, (Florentiae, 1761, in fol.),
tom. V, col. 572. Michaelis Le Quieni Oriens
Christianus, in quatuor Patriarchatus digestus;
(Parisiis, 1740, in-fol.) tom. I, col. 945—6 P.
Pii Bonifacii Gams Series episcopatum Eccle-
siae Catholicae, (Ratisbonae, 1873, in-fol.) p. 449.

2. G. Parthey Hierochis Synecdemi et Notitiae
Graecorum Episcopatum, (Berolini, 1866, in-8),
646, 4. Th. Tafel Constantinus Porphyrogeni-
tus De provinciis regni Byzantini., (Tubingae,
1846, in-fol.), p. 14. Cons. Porphyrogeniti, vol.
III, ed. Bon. p. 392.

Κύθνος καὶ Μύκονος ἀνήκουσαι καὶ αὗται τῇ ἐπαρχίᾳ Ἑλλάδος³, ἔτι δὲ καὶ ἡ Σύρος καὶ Σέριφος, μὴ μνημονευόμεναι ἐν τῷ Ἱεροκλέους Συνεκδήμῳ ποῖα ἀνήκον ἐπαρχία. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ὄνομα τῆς ἐπισκοπῆς Δήλου ὑπεχώρησε τῷ ὀνόματι ἐτέρας νήσου τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Σύρου, φερομένης ὡς ἐπισκοπῆς ἐν τῇ ἐπὶ αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Σοφοῦ γεγονυία ἀναγραφῇ (886—911) τελοῦσης τῇ Ἀθηναίων μητροπόλει⁴, καὶ ἐν ἐτέραις δυοσί⁵, καὶ μετὰ τῆς Σερίφου ἔτει ἀρμυ⁶ ἐν τῇ Νείλου Δοξαπατρίου⁶. Ἡ νῆσος Σύρος καὶ μόνη καὶ μετὰ τῆς νήσου Σερίφου ἠνωμένη δὲν ἠδύνατο ἵνα ἡ ἐπισκοπὴ, διότι ἀμφοτέραι αἱ νῆσοι καὶ μικραὶ καὶ ἀσμοὶ ἐγένοντο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. Μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα τῆς ἐπισκοπῆς ἐδόθη εἰς τὰς μείζους τῶν νήσων Κέων καὶ Κύθνον, ἀναγραφόμενων ὡς ἐπισκοπῆς ὑπὸ τῇ ἀθηναίων μητροπόλει ἐν τῇ Νείλου Δοξαπατρίου ἀναγραφῇ τῶν ἐπισκοπικῶν θρόνων, ἐν ᾗ ἡ Κύθνος καλεῖται Θερμιδ⁷· καίτοι δὲ Νεῖλος Δοξαπάτριος ὡς ἰδίαν ἐπισκοπὴν ἀναγράφει τὰς νήσους Σύρον καὶ Σέριφον, τελούσας τῇ ἀθηναίων μητροπόλει, ὅμως δὲ τοῦτο ἀποδοτέον εἰς ἀπροσεξίαν τοῦ Νείλου μὴ φροντίσαντος πολὺ περὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀναγραφῆς ὡς γίγνεται δῆλον ἐκ τῆς ὅλης «Τάξεως τῶν πατριαρχικῶν θρόνων», ἣν συνέγραψεν ἔτει ἀρμυ⁶. Ἐν οὐδεμίᾳ τῶν πρὸ τοῦ Νείλου ἀναγραφῶν φέρεται ἐπισκοπὴ Κέως καὶ Κύθνου, καίτοι ἡ Κέως εἶναι ἐκ τῶν μειζόνων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσων.

Παρέμεινε δ' ἡ ἐπισκοπὴ αὕτη μέχρι τοῦ ἔτους αςζ' ὅτε ἐπελθόντες οἱ φράγκοι ἐπιδρομεῖς τῆς τετάρτης σταυροφορίας κατέλαβον τὰς νήσους Κέων, Κύθνον, Σύρον, Μύκονον καὶ Σέρι-

φον⁸. Ἐδοκίμασαν δὲ καὶ οἱ ταλαίπωροι οὗτοι νησιῶται τὰ δεινὰ καὶ τὰς ὀδύνας τῆς φράγκων δουλοσύνης μέχρι τοῦ ἔτους αφλζ', παραμείναντες ἀνευ ἐκκλησιαστικῆς προστασίας καὶ περιθάλλεως, βία τιχθέντες ὑπὸ φράγκοις ἱεράρχαις, ὅποτε ἔτει αφλζ', ἐπελθόντων τῶν Ὀσμανιδῶν, ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀνεσύστησε τὴν βία σχολάσασαν ἐπισκοπὴν Σύρας, Τζίας καὶ Θερμιῶν ὑπὸ τὰ διαφθαρέντα ὀνόματα τῶν νήσων, ἧς ἀπαντᾷ «Συμεὼν ἐπίσκοπος Σύρας, Τζίας, Θερμιῶν 1594, ἰνδικτιῶνος ιβ', μηνὶ ἰανουαρίῳ⁹» ἐν ἐπιταφίῳ πλακί ἐντετειχισμένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ ἐστιατορίου τοῦ ἐν Ἀνδρῶν μοναστηρίου Ζωεδόχου Πηγῆς τοῦ ἐπικαλουμένου Ἀγιάς. Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Συμεὼν ἦν ἡ Ἀνδριος ἡ ἀδελφὸς τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου ἐνθα καὶ ἀπέθανεν. Ἀνασυστήσασα ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὴν βία σχολάσασαν ἐπισκοπὴν Σύ-

8. Karl Hopf Ghisi (familie), in Allgemeine Encyclopädie der wissenschaften und Künste in alphabetischer Folge von gennanten bearbeitet und herausgegeben von J. S. Ersch und J. G. Gruber, (Leipzig, 1857, in-4), Erste Section Bd. 66, S. 336—345. Τοῦ αὐτοῦ Giustiniani (Benedictianer in Griechenland) ἐν Bd. 68, p. 303—308, (Leipzig, 1858). Τοῦ αὐτοῦ Gozzadini (in Griechenland), ἐν Bd. 76, p. 415—26, (Leipzig, 1863). τοῦ αὐτοῦ Dissertazione documentata sulla storia dell'isola di Andros e dei suoi signori, (Venezia, 1859, in 8), trad. G. B. Sardegna, p. 13—14. Τοῦ αὐτοῦ Veneto-Byzantinische Analecten, (Wien, 1860, in-8), p. 64—79. 79—90. Τοῦ αὐτοῦ Chroniques Gréco-Romanes, (Berlin, 1873, in-8), p. 486, 487, 488, 490, 492.

9. Inscrizioni inedite delle isole del mar Egeo, ἐν Ἰονίου Ἀνθολογίᾳ, (ἐν Κερκύρᾳ, 1834, εἰς 8ον), φακέλλῳ β', σ. 477. Τ. Ἀμπελᾶ Ἱστορίᾳ τῆς νήσου Σύρου, (ἐν Ἐρμουπόλει, 1874, εἰς 8ον), σ. 411. Α. Μηλιαράκη Ὑπομνήματα περιγραφικὰ τῶν Κυκλάδων νήσων Ἀνδρος, Κέως, (ἐν Ἀθήναις, 1880, εἰς 8ον), σ. 125. Α. Βάλληνη Κυθνηκὰ, ἡτοι τῆς νήσου Κύθνου χωρογραφία καὶ ἱστορία, (ἐν Ἐρμουπόλει, 1882, εἰς 8ον), σ. 71. Τοῦ αὐτοῦ Ἱστορίᾳ τῆς νήσου Κύθνου, (ἐν Ἀθήναις, 1896, εἰς 8ον), σ. 97. Θ. Ν. Φιλαδέλφειος Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας, (ἐν Ἀθήναις, 1902, εἰς 8ον), τόμ. α', σ. 255.

3. Ἱεροκλέους Συνεκδήμος 646. 2, 3 ed. Parthey. p. 14. ed. Tafel. tom. III, p. 392. ed. Bon.

4. Notitia 3,429 ed. Parthey. p. 49, ed. Tafel.

5. Notitia 10,542. 13,392 ed. Parthey.

6. Νείλου Δοξαπατρίου Τάξις τῶν πατριαρχικῶν θρόνων, 275 ed. Parthey, F. N. Finck Des Nilos Doxapatris Taxis τῶν πατριαρχικῶν θρόνων Armenisch und Griechisch herausgegeben, (Marburg, 1902, in-fol.), p. 33.

7. Ν. Δοξαπατρίου Τάξις 276 ed. Parthey, p. 33 ed. Finck.

ρας, Τζίας καὶ Θερμίων, τὰς ἄλλοτε ἀνηκούσας αὐτῇ νήσους Μύκονον καὶ Σέριφον. τὴν μὲν ἔδωκεν ἐξαρχικῶς τῇ μητροπόλει Παροναξίων, τὴν δὲ κατεστήσατο πατριαρχικὴν ἐξαρχίαν. Ἀγνωστον ποία ἐτάχθη μητροπόλει ἡ ἐπισκοπὴ Σύρας, Τζίας καὶ Θερμίων ἀπὸ ἀλώσεως· ὅμως δὲ βεβαίως εἰκάζομεν ὅτι ἐτέλει τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀθηνῶν, καθάπερ καὶ πρὸ τῶν ἐπελθόντων φράγκων ἐπιδρομῶν. Ὅτε δ' ἡ ἐπισκοπὴ Τζίας καὶ Θερμίων προήχθη εἰς ἀρχιεπισκοπὴν ἐπὶ πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως ἐτειαχκ', ἐν ᾧ ἔτει, μὲν δὲ φεβρουαρίου πέμπτη καὶ εἰκοστὴ* καὶ ἐτειαχκδ', ἐν ᾧ ἔτει, μὲν δὲ ἰουνίῳ καὶ ἰουλίῳ φέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν γράμμασι τρισὶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πατριάρχου Κυρίλλου ἀρχιεπίσκοπος Τζίας καὶ Θερμίων Νεκτάριος καλούμενος¹⁰ ἢ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους αχκβ'¹¹. Ἡ Σύρος ἀποσπασθεῖσα ταύτης ἐδόθη τῇ προαχθεῖσῃ εἰς ἀρχιεπισκοπὴν ἐπισκοπῇ Ἀνδρου. Ὁ Τζίας καὶ Θερμίων ἀρχιεπίσκοπος ᾧκει ἀνὰ ἐξάμηνον ἐν ἐκάστη νήσῳ¹². Ἦν ὅμως ἔδρα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἡ Κέως*.

10. F. Miklosich et S. Müller Acta et Diplomata Graeca medii aevi sacra et profana, (Vindobonae, 1890, in-8), tom. VI, p. 293—6, 296—

9. Emile Legrand Bibliographie Hellénique, ou description raisonnée des ouvrages publiés par des Grecs au dix-septième siècle, (Paris, 1896, in-8), tom. IV, p. 345—70. A. Π. Κερκμέως Ἀνάλεκτα Ἱεροσολυμιτικῆς Σταχυολογίας, (ἐν Πιτρουπόλει 1897, εἰς 8ον), τόμ. δ', σ. 95—7.

11. A. Π. Κερκμέως Ἱεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη, (ἐν Πιτρουπόλει, 1899, εἰς 8ον), τόμ. δ', σ. 12.

12. (J) Thevenot Relation d'un voyage fait au Levant, (Paris, 1665, in-4), p. 207. V. Coronelli Sclario, Descrittione geografico-historica, sacro-profana ec. tomo II del'Atlante Veneto, (Venetia, 1696, in-fol.), p. 238. F. Piacenza L'Egeo redivivo o'sia chronographia dell'Arcipelago (Modona, 1688, in-4), p. 296, 303.

12*. Henri Omont Liste des métropolitains et évêques grecs du Patriarcat de Constantinople vers 1725, ἐν Revue de l'Orient Latin, (Paris, 1893, in-8), tom. I, p. 325.

* Ἰωακείμ Φοροπούλου Ἐγγράφα ππριυρχ. ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Ἀκκλησιαστ. Ἀληθείᾳ, τόμ. ΙΘ', σελ. 6, 23 καὶ 59.

Ἐν ταῖς ἀπὸ ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀναγραφαῖς τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως τῶν ὑπὸ τῷ Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχῃ τελουσῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἡ Τζίας καὶ Θερμίων ἀρχιεπισκοπὴ φέρεται ἐν τῷ παρὰ Θεωμῆ Σμιθίῳ καταλόγῳ¹³, τῷ Τακτικῷ τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν¹⁴, τῇ Χρυσάνθου τοῦ Ἱεροσολύμων Διαγνώσει¹⁵, τῇ τοῦ παρισιακοῦ χειρογράφου τεύχους ἀναγραφῇ περὶ τὸ ἔτος αψκε' γεγονυία^{15*} καὶ τῇ παρὰ Γεωργίῳ Φατσέα ἀναγραφῇ ἔτει αψς¹⁶. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἀναγραφῇ τοῦ ἔτους αωβ' ὁ Τζίας καὶ ὁ Θερμίων φέρεται ἐν τῇ τρίτῃ τάξει ἑνατος¹⁷. Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ἔτει αωκα¹⁸ καὶ Γεώργιος Μαύρερος¹⁹ λέγουσιν

13. Th. Smitho De Graecae Ecclesiae hodierno statu epistola, (Trejecti ad Rhenum, 1698, in-8), p. 65. Τοῦ αὐτοῦ An account of the Greek Church as to its doctrine and rites of warship, (London, 1680, in-8), p. 68. De Moni Histoire critique de la creance et des coûtures des nations du Levant, (Francfort, 1684, in-12), p. 197.

14. A. Π. Κερκμέως Τακτικὸν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἐν Δελτίῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἑθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος, (ἐν Ἀθήναις, 1891, εἰς 8ον), τόμ. γ', σ. 472.

15. Χρυσάνθου τοῦ Ἱεροσολύμων Συνταγματικὸν περὶ τῶν ὀφεικίων, κληρικῶν καὶ ἀρχοντικῶν τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, (ἐν Τεργεσίῳ, 1714, εἰς φύλ.), σ. 50. ἔκδοσις β', (Ἐνετίῃσι, 1778, εἰς φύλ.), σ. 74.

15*. Henri Omont Liste des métropolitains et évêques etc. ἐν Revue de l'Orient Latin, tom. I, p. 325.

16. Γ. Φατσέα Γραμματικὴ γεωγραφικὴ, ἡ μᾶλλον ἀνάλυσις καθαρὰ, ἐξηκριβωμένη καὶ σύντομος τοῦ ὁλοκλήρου σώματος τῆς νεωτέρης γεωγραφίας, (Ἐνετίῃσιν, 1760, εἰς 8ον), τόμ. β', σ. 176.

17. Μ. Ι. Γεδεών Χρονικὰ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου καὶ τοῦ ναοῦ, (ἐν Κωνσταντινουπόλει, αωπδ', εἰς 8ον), σ. 200.

18. Τριακονταετηρὶς ἐκκλησιαστικὴ ἡ συνταγματικὸν ἱστορικὸν τῶν ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος ἐκκλησιαστικῶν συμβεβηκότων, ἐν Σωζομένων Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραμμάτων Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, (ἐν Ἀθήναις, 1864, εἰς 8ον), τόμ. β', σ. 6, 200.

19. G. L. von Maurer Das griechische Woel in öffentlicher, Kirchlicher und privatrechtlichk Pezichung, (Heidelberg, 1835, in-8), Bd. I, p. 396

ὅτι ἡ Τζίας καὶ Θεομίων ἦν μητρόπολις καὶ παρέμεινε μέχρι τοῦ ἔτους αὐτῶν.

Τὸ λεγόμενον ὅτι ὁ τελευταῖος ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος Συρίων Ψύλλος καλούμενος ἐξομύσας τὴν πατριὴν θρησκείαν καὶ τὰς πατρώας παραδόσεις ἀπαρνησάμενος μετὰ τὸ ἔτος αὐτῶν ἐγένετο ὁ πρῶτος θράγκος ἱεράρχης Συρίων²⁰, εἶνε ἐπινόημα ἵνα δικαιώσῃ τὴν βία γεγονυῖαν εἰς τὴν θραγκικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Συρίων μεταστασιν. Ὅτε δ' ἡ ἐπισκοπὴ Ἀνδρου, ὡς προερρήθη, προήχθη εἰς ἀρχιεπισκοπὴν, ἐπὶ πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως²¹ πρὸ τοῦ ἔτους αὐτῶν²² εἴτε αὐτῶν ἐδόθη ταύτῃ ἡ νῆσος Σύρος, ἀποσπασθεῖσα τῆς ἐπισκοπῆς Τζίας καὶ Θεομίων.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Περικλῆς Γ. Ζερλέντης

20. Τ. Ἀμπελᾶ Ἱστορία τῆς νήσου Σύρου, σ. ιγ'.

21. Ph. Cyprii Chronicon Ecclesiae graecae (Francquerae, 1679, in-4), p. 26 (28). Notitia 13, 386 ed. Parthey.

22. Δ. Γρ. Καμπούρογλου Μνημεῖα τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων, Τουκοκρατία, (ἐν Ἀθήναις, 1893, εἰς 8ον), τόμ. β', σ. 362.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2732 αὐτ. 8 καὶ ἡμερ. 20 Μαρτίου 1908. ἐρήμην ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Ὁδηγίων,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀπορρίπτον παμψηφεί,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 8692 καὶ χρονολογ. 30 Σεπτεμβρίου 1907 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἰάσμης Γ. Χαρμυντζᾶ, τὸ γεν. Δημ. Χαρχαλάμπους ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεξιμμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλυτόν, ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς ἡρόσια πενκατόσια εἴκοσιν ἐξ (ἀρ. 520) προκαταβιβλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπι-

στεύοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων.

+ Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

2

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἡ Δωροθέα Ἰω. Λίμπου, θυγάτηρ Νικολάου Καμμένου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπὸ τῆς Ὀθωμανῆς καὶ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ κατοικίας, καλεῖται ὅπως τὴν πρῶτην δικάσιμον πέμψῃ καὶ ὥραν 1-11/2 εὐρωπαϊκῆς μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίσης ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἐκυτῆς συζύγου Ἰω. Ἀναστασίου Λίμπου, χριστιανοῦ ὀρθόδοξου, ὑπαλλήλου θεμαστροποιοῦ ὑπηκόου ὀθωμανοῦ καὶ κατόικου Φαναρίου (τσικμάς σοκάκ. ἀρ. 14), ἐπὶ διαζεύξει. Ἀλλως ἢ κατ' αὐτῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιεύεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 2 ἀπριλίου 1908.

Ὁ προεδρεύων

+ Ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

1

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΓΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΗΜΝΟΥ

Τὸ δικαστήριον τούτων

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης Μαρίας τὸ γένος Μαρτζιάνου,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 568 καὶ ἡμερ. 24 Μαρτίου 1907 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Εὐστρατίου Παξιμαδᾶ ὡς νόμιμον καὶ βέβαιον

Κηρύττει διαλυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης

Ἐπιβάλλει αὐτῇ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη ἀνερχόμενα εἰς ἡρόσια ἀργυρᾶ ἑκατὸν εἴκοσιν (ἀρ. 120)

Διατάσσει τὴν διὰ τῆς «Ἐκκλησίας Ἀληθείας» τρίς κατὰ συνέχειαν δημοσιεύειν τῆς παρούσης ἀποφάσεως

Ὅριζει προθεσμίαν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως πρὸς γρήσιν τοῦ ἐνδίκου μέτου τῆς ἀνακοπῆς.

Ἐγένετο ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Λήμνου τῇ 28 Μαΐου 1908.

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Δῆμου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

1

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρχ. Ν. Ἀργυρίου

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. 726942